

Drag cititor

Nu știu ce iubești tu cel mai mult, sau ce ai mai de preț, însă eu iubesc fiecare zi, fiecare dimineață pe care o primesc în dar, din mâna Creatorului, încă din leagănul prunciei mele, de la începutul existenței mele efemere.

Știi de ce?

Pentru că am constatat că indiferent ce duce cu ea, o zi, știu că ea a fost pregătită special pentru mine, pentru fiecare din noi, în cel mai minunat mod posibil, de aceea și eu la rândul meu, voi face tot ce-mi stă în putință să fac din fiecare zi, una deosebită. Nu va fi nimic prea mult, nimic insuficient, nimic inutil, va fi o zi extraordinară, ca și toate celelalte de mai înainte ei, de altfel, dar care merită trăită din plin la modul superlativ. Alta la fel ca ea nu va fi, deoarece, deși par la fel, sunt diferite în intensitate și conținut.

De ce o zi?

Pentru că o zi a marcat în calendarul Celui Sfânt, începutul existenței mele; deși omenește părea să fie „sfârșitul”, Dumnezeu a șoptit „VIAȚĂ” în dreptul meu.

Când sunt întrebată despre viața, copilăria sau adolescența mea, de fiecare dată, aproape inevitabil, încep prin a vorbi despre ce a însemnat această primă zi; referindu-mă la

ea, așa cum îmi place mie să o numesc: „ziua 0”. Uneori îmi face plăcere să mă întorc în trecut, pentru a mă regăsi, deoarece umbra amintirilor nu s-a așezat definitiv peste el, este încă vie, este ca o moștenire personală ce mi-a fost lăsată, nu uit trecutul, deși trăiesc prezentul, caut mereu combinația plăcută pentru a le combina pe amândouă.

De-a lungul anilor ce s-au scurs am auzit de nenumărate ori, în mass-media, situații tragice similare, din păcate, ce îmi aduceau aminte de mine și de povestea mea, și dacă nu întotdeauna, aproape de fiecare dată m-am identificat cu aceste suflete, care, la fel ca și mine, avea o singură dorință, aceea de a găsi răspunsuri la diferite întrebări, adresate lui Dumnezeu cu privire la sensul existenței noastre... deși nu totdeauna primim răspunsul, sau îl primim prea târziu, uneori când am uitat întrebările. Acesta a fost impulsul ce m-a făcut să iau inițiativa și visul copilăriei, dragostea și pasiunea pentru scris, hotărâtă să fac din el un destin, și nu unul oarecare, unul frumos.

Fiecare dintre noi am fost creați unici și diferiți, cu calități frumoase, cu daruri deosebite, cu talent de a exprima sau de a ne expune trăirile, dar acestea nu se găsesc la suprafață, pentru a le descoperi, trebuie săpat adânc în ființa noastră, în sufletul nostru; necesită mult efort, sacrificiu enorm, dar, mai ales, o voință de fier. Cam așa mi-am dat și eu seama tot mai mult de faptul că am fost înzestrată cu

acest dar, și ne mai stând pe gânduri, am decis să fac din acest vis o realitate, pentru ca atunci când drumul și călătoria mea pe acest pământ se va sfârși, să pot privi cu bucurie și satisfacție înapoi, știind că un simplu vis poate deveni un destin frumos, dacă alegi să-l trăiești, având la dispoziție tot ce este necesar și să nu regreti că ai trăit degeaba, lăsând conștientă acel vis să apună la orizont, spulberat și nerealizat.

Cred că va fi o alegere bună pentru că destinul nu trebuie așteptat, el trebuie atins, este nevoie doar de efort și voință pentru a ajunge să-l vezi împlinit.

Mulțumiri

Cu o oarecare sfială și temere, aduc aceste rânduri așternute de foarte mulți ani pe aceste file fidele și capabile de-a păstra tăcerea, ce mi-au fost așezate pe inimă, înaintea voastră, a cititorilor. Și îmi îndrept mulțumirile în acest sens către cei care m-au susținut și încurajat pe tot parcursul scrierii și a vieții mele, de altfel, către Alex, soțul meu, fără de care nu aș fi reușit niciodată să finalizez, dar, mai ales, să și vadă lumina tiparului într-o zi. De asemenea, pe această cale, vreau să-i mulțumesc pentru sprijinul necondiționat acordat, pentru încrederea în talentul meu, dar, cel mai mult, pentru speranța insuflată că această carte va ajunge să atingă suflete și, de ce nu, chiar să transforme vieți. Apoi, mulțumesc copiilor, pentru că ceea ce am experimentat ulterior, se datorează în mare parte lor și oamenilor pe care i-am descoperit și i-am cunoscut de-a lungul anilor și nu în ultimul rând celor care au făcut posibilă promovarea și publicarea ei.

Dedic această carte

1. Memoriei mamei mele.
2. Memoriei celor care au făcut cândva parte din viața mea, în special tatălui meu, care, deși nu m-a recunoscut niciodată, va rămâne mereu în viața mea, ca parte integrată în fiecare celulă a ființei mele.
3. Memoriei celor care nu au avut șansa de-a vedea lumina unei singure zile.
4. Celor care au fost condamnați la viață la fel ca mine, nevoiți fiind să-și poarte păcatul că s-au născut.
5. Copiilor și nepoților de asemenea.
6. Celor cu inima atât de mare, ce sunt fie din rândul medicilor, asistentelor, asociațiilor pentru ajutorarea copiilor nedorți și abandonați, asistenților sociali și maternali, care prin efortul lor zilnic fac posibilă viața atâtor copii, făcând tot ce știu și pot mai bine fără a aștepta nimic în schimb, deoarece o fac din inimă și asta numesc ei împlinire.
7. Nu în ultimul rând și în cea mai mare parte Divinului, Creatorului, Dătătorul și Autorul vieții mele, Dumnezeu, care a făcut din mine cea mai măreață operă de artă a Sa.

Introducere

Dacă majoritatea oamenilor scriu pentru a se elibera, eu o fac cu deosebită satisfacție în primul rând pentru mine, pentru a nu-mi uita trecutul și leagănul vieții mele, cu nădejdea că, poate, peste timp, aceste rânduri își vor găsi un loc în inimile cititorilor. Spre sufletele care au experimentat durerea și nu numai, se îndreaptă ele, fiind conștientă pe deplin și realistă în același timp, că drumul către un suflet nu este nicidecum ușor, ba din contră, este destul de anevoios, adeseori presărat cu lacrimi, pe alocuri adânci prăpăstii, amintiri care aduc odată cu ele, durerea rănilor ce încă sângerează, și doar în depărtare, acolo unde umanul și divinul se întâlnesc, cerul și pământul își dau mâna, se poate zări o urmă de speranță, o taină, o dorință de a fi iubit și acceptat, sau cine știe ce sufletul mai poate ține ascuns da, abia acolo și atunci, aceste rânduri vor fi percepute ca un miraculos balsam al sufletului. Îmi doresc cu ardoare ca memoriile sufletului născut, atunci când totul prevestea sfârșitul, să facă în așa fel, ca orișicine ai fi, dacă te simți secătuit de puterea de-a face față luptelor lăuntrice, a întunericului care a vrut cu orice preț să-ți acopere lumina

vieții, să te oprești pentru o clipă din alergarea zbuciumată, să încerci să asculți vocea unui suflet ce a fost marcat de durerea neacceptării, pe care s-a impregnat pentru totdeauna această traumă nevindecată și ținută ascuns, în taină de ochii cruzi ai lumii înconjurătoare, dar care a adus roade în urma bătăliilor zilnice, transformând durerea în bucurie, speranță și iubire.

Dacă nu aș fi trecut pe aici, nu aș fi cunoscut ceea ce poate exista într-un suflet de copil ce își poartă durerea până la ultima suflare, nu aș fi reușit să înțeleg pe deplin nevoia și dorința disperată a unui copil pentru iubirea și dragostea mamei, pe care o poate găsi doar în brațele ei, privindu-i chipul, ascultându-i bătăile inimii și respirând în același ritm cu ea; nici strigătul fără speranță al celor abandonați sau dispararea celor care încearcă să se salveze singuri; sau jocul copiilor ce se joacă cu tristețe prin orfeline fiindcă au fost socotiți o amintire pentru cei care le-au dat viața; copiii abandonați = adulți vinovați, imaturi – dar cu speranță dacă au măcar norocul unui părinte să le fie alături.

I. Întrebări și răspunsuri

Peste tot în lume apar în fiecare zi informații îngrijorătoare, numărul celor cărora li s-a luat dreptul la viață este tot mai mare, fiindcă cineva pe nedrept a considerat că poate face tot ce dorește cu viața unui nevinovat lipsit de apărare, fără a ține cont că unul singur are acest drept, unic, Dumnezeu, de a cărui hotărâre depinde și viața lui în definitiv. Mai este încă o categorie pe care o voi descrie în ceea ce urmează, și anume, a celor condamnați la viață, în care, fără nicio rețineră, m-aș încadra și eu.

De felul meu, m-aș caracteriza ca o luptătoare cu o mare voință, știind în sinea mea cine sunt de fapt, dar și cine nu sunt, admitând totuși că nu eu ci altceva mai sublim, măreț din interior, mă susține și mă ridică pe cele mai glorioase trepte ale vieții. Oricât m-aș strădui să descriu în cuvinte, ele ar fi cu mult mai sărăcicioase, nu ar fi destul de bine nuanțate pentru a reflecta pe deplin natura simțămintelor, frumusețea inexplicabilă a nevăzutului.

Așadar, cum este bine și frumos de altfel, voi încerca să redau șirul evenimentelor cuprinse între aceste două